

DE IDEALE PARTIJ

Een avondvullende komedie in twee bedrijven

door

MAURICE DE GRAUWE

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE IDEALE PARTIJ** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **MAURICE DE GRAUWE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot 2022/0220/031

ISBN 9789038516516

Copyright: © 2022 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be

info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoeringen) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes. Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 8 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

JOHNNY JOBMANS, werkloos, getrouwd met Marina De Rijcke:

MARINA DE RIJCKE, zijn vrouw. Medisch secretaresse:

CAMILA DE RIJCKE-KRIEKMANS, moeder van Marina en eigenares van de kangoeroewoning:

RUDY JOBMANS, drugsverslaafde geneeskunde en zoon van Marina en Johnny:

THEO DE GROOTE, ex-lief van Marina maar ook jeugdvriend van Johnny:

GENEVIEVE VAN PRAET, zus van Cèlèste, roddeltante en kwezel:

CELESTE VAN PRAET, zus van Geneviève, roddeltante en kwezel:

PETER/PETRA UYTEBROECK (of Petra Star), huurster van de loft boven de kangoeroewoning:

DECOR

Living van de kangoeroewoning. Aangekleed met zetel, salontafel en ronde tafel met vier stoelen. Coté jardin achteraan algemene opkomst via een niet zichtbare hall. Coté jardin vooraan klapdeurtjes naar de keuken toe. Coté cour achteraan trapje met reling naar de slaapvertrekken en de badkamer. Aan de wand van coté cour een kast. Een raam met uitzicht op de straatkant.

EERSTE BEDRIJF

(Marina, de vrouw des huizes, zien we gehaast uit de slaapkamerdeur komen. Ze is netjes aangekleed. Ze is druk doende met het poetsen van haar tanden. In haar andere hand houdt ze een bekertje vast. Ze loopt naar de zetel en plaatst het bekertje op de salontafel. Loopt vervolgens naar de keuken toe en verdwijnt erin. We horen haar iets mompelen en zien haar vliegensvlug teruglopen naar de salontafel om daar een slok te nemen van het bekertje. Ondertussen met haar hoofd achteruit en gorgelend verdwijnt ze terug in de keuken. We horen haar duidelijk de mondinhoud uitspuwen. Ze komt terug in de living, zonder tandenborstel en beker en draait onmiddellijk naar de inkomhall toe. Ze komt terug op en we zien haar ondertussen haar jas aantrekken. Ze haast zich naar de aktentas die naast de zetel staat. Neemt deze en loopt vervolgens richting slaapkamerdeur. Ze blijft er voor staan en roept. Ze is duidelijk gespannen.)

MARINA: Rudy..... tje ...kom jongen, haast u. Vergeet niet dat ge nu met de tram naar de universiteit moet. Mama heeft vandaag haar vervangauto nodig en ik kan u echt niet brengen. Dokter Van Bil heeft al om 08.30 uur vaccinaties gepland.

RUDY: *(Vanop de achtergrond)* Ja mama, ik ben klaar. Ik kom direct.

MARINA: *(Loopt weg van de slaapkamerdeur)* Is uw vader al opgestaan en is hij al in de badkamer?

RUDY: Nee!

MARINA: *(Tot zichzelf. Luidop)* Verdomd! De lui aard. *(Schreeuwt naar de slaapkamer)* Hé John, opstaan! En... vergeet de strijk niet vandaag. *(Draait weg en verdwijnt gehaast via de hall. We zien haar vervolgens nog gehaast voorbij het raam (straatzijde lopen))*

RUDY: *(Op, gaat onmiddellijk naar de keuken, komt terug op met een mok koffie en zet zich aan tafel. Neemt een slok koffie en schreeuwt vervolgens richting slaapkamerdeur)* Jee Jee... zijt ge al op?

JOHN: *(Vanop de achtergrond schreeuwend)* Ik ben in de badkamer. En ik ben nog altijd uwe pa en niet uwe knecht.

RUDY: *(Enigszins ongeïnteresseerd)* Knecht?

JOHN: *(Komt met boze blik op)* Inderdaad! Uw washandje en vuil onderbroek lagen nog op de badmat. Er staat wel een wastrommel waar al het vuil goed in gedeponereerd moet worden.

RUDY: Gij zijt de specialist om de was te sorteren. Ik niet.

JOHN: De gekleurde was moet in de zwarte trommel en de witte was in de witte trommel, zo moeilijk is dat toch niet.

RUDY: Toch wel. Daarom ook zijt gij de specialist.

JOHN: Ik beklaag de vrouw die ooit met u gaat trouwen. Alhoewel... wie trouwt er nu met zo iemand als gij?

RUDY: Ik heb veel verborgen kwaliteiten. Ge zou er nog van verschieten hoeveel

succes ik heb op de faculteit.

JOHN: Als kampioen van tweede en derde zit; ik kan het mij best voorstellen.

RUDY: Farmacie is nu ook niet de gemakkelijkste studie.

JOHN: Op Ledeberg en de Brugse Poort (=plaatselijke universiteit) zijn er zelfs snotneuzen die drugscocktails kunnen maken zonder die studies.

RUDY: *(Op verwijtende toon)* Zegt de werkloze profiteur des huizes.

JOHN: Op uw gemak hé... verwend nest.

RUDY: *(Tergend)* Vergeet vooral de strijk niet te doen, heeft mama gezegd.

JOHN: Ik zal hem doen als het mij past.

RUDY: Echt wreed stoer Jee jee.... nu de bomma en mama er niet zijn.

JOHN: Toen ge vorige week de BMW van uw moeder toetakelde hadt ge wel wat minder praat.

RUDY: Iedereen kan eens botsen.

JOHN: Juist. Maar een prioritair voertuig de pas afsnijden getuigt niet bepaald van pure intelligentie.

RUDY: Bomma regelt alles, dus is er geen probleem.

JOHN: Als bomma er niet meer zal zijn, dan pas zult ge weten hoe zwaar het leven kan zijn.

RUDY: Dat is ook de eerste keer, dat gij bomma naar waarde weet te schatten.

JOHN: Mijn mooiste dag zal zijn wanneer gij hier uit huis zijt en hierboven in uwe loft uw vuil onderbroeken kunt wassen.

RUDY: Gaat gij mijn strijk niet verder doen misschien... Jee Jee?

JOHN: *(Dreigend)* Op uw gemak hé kerel!

RUDY: Sorry, ik bedoel CO van de wasserij Strijk en Pers Johnny Jobmans, Alhoewel... Was- en strijkcompagnie Jee jee's klinkt toch precies iets professioneler.

JOHN: Uit mijn ogen!

(Rudy gaat via de hall af. Als Rudy voorbij het raam passeert zien we hem een kushandje werpen naar zijn vader.)

(tot zichzelf) Die heeft hetzelfde rotkarakter als die ganse bende De Rijcke's.

(Gaat dan naar de keuken, komt terug de living in met een flesje bier en een glas. Hij schenkt zich het pintje uit. Neemt een behoorlijke slok van het glas en zet het terug op tafel. Plaatst vervolgens beide benen languit op zijn salontafel en neemt zijn gsm, drukt op een toets en...)

(Na enige seconden) Ha! Hallo Theo luister eens Verdomme zijn antwoordapparaat..... euh..... Theo Hier met den John. De vijanden zijn het huis uit. Springt gij eens binnen?

CAMILA: *(Op)* Nee! Ik spring binnen.

JOHN: *(Beëindigd meteen zijn ingesproken gsm boodschap, neemt zijn krant van de salontafel en met zijn aangezicht van achter zijn krant en luidop tot zichzelf en naar het publiek toe gericht.)* De kampioen polsstokspringen is er.

(Camila is een oudere vrouw. Ze is dus duidelijk niet goed te been en loopt iets voorovergebogen met een wandelstok. Ze ziet haar schoonzoon John achteloos in zijn zetel zitten. Ze gaat naar hem, tikt kordaat met haar stok op zijn benen om zich een weg te banen naar de andere zetel.)

Auw! Geef het niet! Dat doet pijn hoor!

CAMILA: Uw voeten van tafel!

JOHN: Dat is wel mijn tafel; ik heb ze zelf betaald.

CAMILA: Juist! Dat is ook de enige investering die ooit van uw kant kwam.

JOHN: En ge hadt toch ook langs de andere kant van mijn salontafel naar de zetel kunnen gaan.

CAMILA: Ach bon! De schoonzoon gaat bepalen welke richting de eigenares van het pand moet volgen om haar vermoeide lichaam neer te vleien in de door haar betaalde zetel.

(Ze zet zich in de zetel en helpt met haar beide handen haar ene been eveneens boven op de salontafel.)

JOHN: Niet te geloven, nu doet ge het nog zelf ook.

CAMILA: Ja, maar enkel met één been.

JOHN: Maar wel op mijn tafel.

CAMILA: Mijn linkerbeen is zwaar versleten. Het heeft dan ook al heel wat meer moeten doorstaan dan die twee van u.

JOHN: *(Met een tergende ondertoon)* Nochtans, schoonpa zaliger zei me dat hij al na negen maanden huwelijk al serieus problemen had... met uw twee benen.

CAMILA: Gaan we terug die toer op.....seksmaniak?

JOHN: Och laat ook maar, ik zou nu graag mijn pandemieartikel verder lezen. *(Duikt terug met zijn neus in zijn krant)*

CAMILA: Haal mij eerst wat te drinken. Iets fris... uit de Amerikaanse frigo... Ge weet wel, mijn laatste kerstcadeau aan mijn dochter.

JOHN: *(Kijkt over zijn krant)* Haal zelf maar iets fris uit de door u geschonken ijskast.

(Camila bekijkt hem boos, neemt haar been vast, plaatst dit gezwind op de grond, buigt voorover en grijpt in één beweging het nog half gevulde bierglas. Ze giet het in een teug naar binnen. John is hierdoor totaal verrast. Terwijl ze het lege glas terug op tafel zet, heeft ze een maagoprisping en laat aldus een luide boer.)

CAMILA: Pardon!

JOHN: Ik hoop dat ge er een koortsblaas aan overhoudt.

CAMILA: *(Met een duidelijke pret)* Pech! Ik dronk aan de propere kant.

JOHN: Propere kant... propere kant...

CAMILA: Niet gemakkelijk met u hé... vuilaard?

JOHN: Vuilaard... Vuilaard?

CAMILA: Ja. Ben je al vergeten dat ik je vorige week betrapte toen ge naar dat pornoprogramma op tv zat te kijken.

JOHN: Porno... Porno!

CAMILA: Waarom hebt gij dan onmiddellijk het televisietoestel uitgeschakeld?

JOHN: Het was te kwetsend.

CAMILA: Gij gelooft echt uw eigen leugens.

JOHN: Nee! Echt waar! Het was zo'n informatief programma... over de aftakeling van het lichaam... bij oudere vrouwen.

CAMILA: Ik heb duidelijk het wulpse lichaam van een jonge gezien. Juist daarom schakelde gij het toestel uit.

JOHN: Klopt! Juist daarom! Ik geef het toe! Die beelden zouden namelijk te confronterend voor u geweest zijn.

CAMILA: Confronterend?

JOHN: Inderdaad! De openbaring van de pure schoonheid en dat in schril contrast met sommige bestaande... fossiele toestanden.

CAMILA: Als het moet spring ik nog over een huis, Johnny.

JOHN: *(Proest het uit)* Daarvoor is uwe polsstok toch iets te kort, denk ik.

CAMILA: De volgende keer dat ik hem gebruik zal het niet op uw benen zijn.

JOHN: *(Ironische toon)* Oh! Zo lief.

CAMILA: Als ik u was, dan zou ik maar heel voorzichtig zijn....

(Op dat moment zien we Theo aan het raam verschijnen. Hij kijkt naar binnen. Van zodra hij Camila opmerkt, keert hij onmiddellijk terug op zijn stappen en verdwijnt uit het zicht. Toch heeft John hem opgemerkt, Camila niet.)

JOHN: Goed! Mag ik u dan nu vriendelijk doch dringend verzoeken om mij een nieuw pintje met een vers glas te halen. Uit dat glas hier drink ik niet meer.

CAMILA: Dat ziet ge van hier! Ik ben uw muilezel niet.

JOHN: Klopt! Gij zijt de kangoeroe! *(Staat recht en gaat zelf naar de keuken een biertje halen)*

CAMILA: *(Komt moeizaam recht uit de zetel, loopt naar de inkomhall en roept)* Ik ga... Zo gauw Marina terug is kom ik weer. Ik heb namelijk nieuws over mijn bovenste...

JOHN: *(Zeer verrast uit de keuken met een flesje bier in zijn hand)* Uw bovenste?

CAMILA: Mijn hierboven gelegen loft... Hij is verhuurd. *(af)*

JOHN: *(Luidop tot zichzelf)* Ze is weg, de geldwolvijn. Ze zou beter haar lievelingetje nu al de loft geven, dan ben ik er van af.

(Gaat naar het raam en komt er plots oog in oog te staan met Theo. Die steekt met vragende blik zijn duim in de hoogte. John knikt bevestigend. Theo verdwijnt uit het zicht. John gaat af via de hall en we horen hem Theo verwelkomen.)

JOHN: Kom binnen vriend. Ik had u al gezien, maar ineens waart ge verdwenen.

THEO: Natuurlijk. Uw schoonmama was er en ge hebt gezegd dat die wel eens pantoffels durft te dragen met stalen tippen.

JOHN: Hebt gij daar schrik van?

THEO: Nee, ik ben voorzichtig. Ze is mij veel te bazig.

JOHN: Dat is maar een gedacht.

THEO: En... hoe gaat het hier?

JOHN: Iedere dag erger en erger.

THEO: Is dat nog altijd van die ene keer dat ge...

JOHN: Inderdaad. De dag dat ik betrapt werd terwijl ik de vrouw van mijn vroegere werkgever meenam in de BMW van Marina.

THEO: Dat was ook zeer verdacht natuurlijk. Ge waart nog maar pas ontslagen en ge pikt de vrouw van uw werkgever op om haar zagezegd naar haar advocaat te voeren.

JOHN: Dat was ook zo. Ik had absoluut niets met die vrouw en nog minder met haar echtscheidingsprocedure.

THEO: Het was wel niet zo slim om haar op te pikken recht tegenover de praktijk van Dokter Van Bil.

JOHN: Ik bracht haar met plezier naar het advocatenkantoor, alleen maar om mijn vroegere baas ook eens een loer te kunnen draaien.

THEO: Het was wel een serieuze tegenslag dat uw Marina juist uit de praktijk van Dokter Van Bil kwam.

JOHN: Ze was nog nooit zo vroeg gestopt.

THEO: Voor hetzelfde geld had uw Marina ook de scheiding ingezet.

JOHN: Ik heb het kunnen uitleggen. Ge kent mij hé?

THEO: En... hoe zit het nu met de loft hierboven?

JOHN: Geen idee. Schoonmama zegt nooit iets tegen mij en haar lief dochtertje is nu iedere dag nog vroeger bij haar doktertje.

THEO: Oei! Zou er iets groeien?

JOHN: Nee. Ze zegt er heel veel moet gevaccineerd worden.

THEO: Marina's temperament kennende, zou ik toch maar oppassen. Al is het maar om uw financiële toestand veilig te stellen.

JOHN: Ze heeft hetzelfde temperament als haar moeder, een dooie mus.

THEO: Wees toch maar blij dat uw schoonmama voor een kangoeroewoonst zorgde.

JOHN: Gij ziet daar allemaal maar alleen de voordelen van in.

THEO: Komaan zeg! Ze woont apart. Financierde de hele zaak en ze betreft bovendien dan nog het kleinste gelijkvloerse appartement hiernaast... Allez ja, da's eigenlijk meer een studiootje.

JOHN: Ze is alleen ook.

THEO: Ze kon toch naar zo ne luxueuze serviceflat gegaan zijn met al haar geld. Maar nee, dochter, kleinzoon en ook gij mogen profiteren van haar investering.

JOHN: Mij neemt ze er voorlopig nog gewoon bij. En de loft hierboven zou later voor haar oogappeltje zijn. Maar eerst nog eventjes verhuren... de geldwolvin.

THEO: Oogappeltje?

JOHN: Rudy... haar liefvallig kleinzontje, die de beide vrouwen hier altijd rond zijn

vinger kan laten draaien.

THEO: Van wie zou hij dat hebben?

JOHN: Och Theo... Dat is al lang verleden tijd.

THEO: Oei! Den John Player Special geraakt zijn pluimen kwijt.

JOHN: Mateke! Ik word hier letterlijk gekortwiekt door dat drietal.

THEO: Man, zo herken ik u toch niet.

JOHN: Ze domineren mij, Theo.

THEO: Nu zijt ge toch wel echt pessimistisch Johnny.

JOHN: Ik heb ook niets meer om naar uit te kijken. Mijn leven wordt echt gedirigeerd. We hadden ook nooit akkoord mogen gaan met die kangoeroewoonst. Het is hier drie tegen één.

THEO: Wees blij. Andere mensen moeten huishuur betalen of hun eigen woonst jaren afbetalen.

JOHN: Ik betaal met mijn vrijheid.

THEO: Hoezo?

JOHN: Ik doe hier ook al maanden aan co-housing met mijn Marina.

THEO: Co-housing?

JOHN: Het zal nog niet. Ik slaap al maanden in de derde slaapkamer.

THEO: Slapen jullie niet meer samen?

JOHN: Nog altijd door dat geval met die gescheiden directeursvrouw. Daarbij, naar het schijnt snurk ik ook te hard. Marina slaapt dus in de eerste slaapkamer en de Rudy in de tweede.

THEO: En zoiets noemen ze dus co-housing?

JOHN: Zoiets ja. En dat tot groot plezier van een serpent van een schoonmama.

THEO: Maar als ge alleen slaapt hebt ge toch meer vrijheid.

JOHN: Hoe dat?

THEO: Ge kunt zelfs gerust 's nachts verdwijnen om een stapje in de wereld te zetten. Ge schuift uw raam open, kruipt naar buiten en in drie stappen zijt ge om het hoekje bij Eva van het Duvelkot.

JOHN: En wat als schoonmama mij betrapt? Dan ben ik zeker om het hoekje.

THEO: Gij hebt ook serieus schrik van uw schoonmoeder.

JOHN: Schrik is dat eigenlijk niet. Ik ben voorzichtig. Het enige waar ik bij een eventuele scheiding aanspraak zou kunnen op maken is dat salontafeltje hier.

THEO: Meent ge dat?

JOHN: Ja. Al de rest staat op hun naam.

THEO: Voila. Dat is dan ook de reden dat ik mij nooit heb laten vangen.

JOHN: Jongen, als ik het had geweten, zou ik nooit uw eerste liefde afgepakt hebben, laat staan ermee trouwen.

THEO: Ja, waar is de tijd? En zeggen dat we voor Marina nog alle twee al vechtend in de Schelde beland zijn.

JOHN: Het kon uw einde geweest zijn als ik u niet terug op het droge had gekregen.

THEO: Daar ben ik u nog eeuwig dankbaar voor. Trouwens, dat was ook de reden dat ik vanaf toen meteen aanvaardde dat ge Marina van mij afgenomen hebt.

JOHN: Maar ik zit er nu wel nog altijd mee.

THEO: Mijn daarop volgende zwemlessen brachten mij achteraf ook nog verschillende 'zwemlieven' op. Hierdoor kreeg ik dan ook meer perspectief.

JOHN: Stel u voor! Mijn perspectief is Marina, haar moeder en ons plezant zoontje. Geestig hé?

THEO: Dat is het lot jong. Mijn vriendinnen daarentegen zijn echt niet meer op één hand te tellen.

JOHN: En dan durft gij mij nog de vroegere John Player te noemen.

THEO: Nu inderdaad niet meer, dat klopt.

JOHN: Triestig hé?

THEO: Gij onderneemt ook niets meer met het vrouwvolk. Gij zijt precies uitgedoofd.

JOHN: Op uw gemak hé! Ik kan nog altijd behoorlijk wat pijlen verschieten als het moet zijn.

THEO: Misschien moet ge eens bij mij in de les komen om uw vizier bij te stellen?

JOHN: Och nee! Liever niet! Ik weet nog goed hoe het met uw allerlaatste verovering is gegaan.

(Op dat moment zien we Marina voorbij het raam passeren. Na enkele seconden horen we haar in de hall binnenkomen.)

THEO: Lach maar!

JOHN: Ssst! Mondje dicht! Uw eerste liefde is er.

MARINA: *(komt binnen)* Ha! Wie we hier hebben.

THEO: Dag Marinaatje... Alles goed?

MARINA: Ik mag niet klagen. *(kijkt naar John)* Alhoewel...?

JOHN: Hoe komt het dat gij al terug zijt? Gij moest toch vroeger beginnen bij uwen dokter.

MARINA: *(Negeert de vraag van Johnny en wendt zich tot Theo)* Dat is nu toch al een paar dagen geleden dat ik u nog gezien heb.

THEO: Ja, iedere keer als ik kom, zijt gij er niet. Dat moet toch lukken hé?

JOHN: *(Komt terug tussen)* Gij moest toch werken?

MARINA: *(Negeert opnieuw de vraag van John)* En... hoe gaat het in de liefde? Mijn moeder zei dat ze u gezien heeft met een Thaise.

THEO: Euh... ja, dat was een mislukte date en zeker geen optie voor een relatie.

JOHN: *(Proest het uit)* Zijn allerlaatste verovering was een Thaise toyboy!

THEO: Dank u wel hé John!

JOHN: Ge hebt het mij toch zelf verteld dat ge tot die verrassende vaststelling gekomen zijt. *(Besluit deze repliek terug met een honend lachje)*

MARINA: Dat zijn geen zaken om mee te lachen hé John.

THEO: Dank u Marina, voor uw begrip.

MARINA: Graag gedaan. Gij verdient beter... en ik eigenlijk ook.

JOHN: Wie niet!

MARINA: Hoor meneer klagen. Dat leeft hier als God in Frankrijk. Hele dagen doet dat niets dan in de zetel zitten en meestal nog met zijn voeten op de salontafel, hoorde ik al dikwijls van mijn moeder.

JOHN: Mijn salontafel.

MARINA: Als mijn ouders er niet waren geweest, dan stonden we nu, na 30 jarig huwelijk, nog nergens.

THEO: Dertig jaar, wat gaat de tijd toch vlug.

MARINA: Tegen wie zegt ge het. Waar is onze tijd?

(Theo kijkt vertederd. John daarentegen reageert eerder smalend.)

JOHN: Gij waart toch gaan werken.

MARINA: *(Beantwoordt eindelijk zijn vraag)* Mama belde mij en ik moest dringend een uurtje vrij nemen.

JOHN: Waarom?

MARINA: Dat is voor ons een weet en voor u een vraag.

JOHN: Mens, gij kunt tegenwoordig toch enorm plezant reageren.

MARINA: De nieuwe huurster komt en mama wou dat ik er bij was voor de zakelijke regeling.

JOHN: Waarom moet alles hier toch zo geheimzinnig zijn?

MARINA: Dat zijn louter familiale financiële aangelegenheden en die worden dan ook best geregeld in de rechtstreekse familiekring.

(Op dat moment zien we Rudy terug voorbij het raam via de straat passeren. John ziet dit.)

JOHN: Oei! Het ettertje is men blijkbaar toch niet vergeten te verwittigen.

(Dan komt Rudy de kamer binnen. Hij gaat recht naar zijn moeder en omhelst haar, John reageert geërgerd.)

RUDY: Dag mama.

MARINA: Rudy... gij moest toch naar de les?

RUDY: Het openbaar vervoer staakt. Ik geraak er dus zeker niet meer op tijd.

THEO: En... hoe gaat het anders op de universiteit? Lukt het al een beetje?

JOHN: Volgens mij haalt hij er nog de pensioengerechtigde leeftijd of

MARINA: *(Onderbreekt)* Geneeskunde is dan ook een moeilijke studie.

RUDY: *(Tot zijn pa)* Maar ik zal niet moeten stempelen gelijk gij.

JOHN: Dat klopt. Ik zie u eerder apothekersdoosjes in elkaar vouwen als ge uit uw cel moogt komen.

MARINA: John, stop ermee!

JOHN: Zijn toekomst ligt ofwel in de Nieuwe Wandeling of in Leuven centraal. Zoveel is zeker.

RUDY: Jee Jee is aan het hallucineren, zoveel is duidelijk.

JOHN Om te kunnen hallucineren hebt ge hersenen nodig. Gij hebt er zeker een cocaïne-cocktailtje voor nodig, dus verder studeren is de boodschap.

RUDY: Sukkel!

MARINA: John, wilt ge daar nu eens mee stoppen!

JOHN: Hij beledigt mij in het bijzijn van vreemden.

MARINA: *(Doelend op haar echtgenoot)* Ziet ge nu hoe hij is, Theo?

THEO: Ik wil er mij niet met....

JOHN: Zwijg dan!

THEO: Ja! Dank u wel hé!

MARINA: Gij moogt stoppen met zo te roepen en de mensen te beledigen.

RUDY: Hij denkt met te roepen zijn gelijk te kunnen halen.

(Camila komt binnen en zwaait onmiddellijk met haar stok.)

CAMILA: Ik hoor jullie gebrul tot in mijn studio.

MARINA: John is echt onhandelbaar mama. Nu valt hij zowel onze Rudy als Theo aan.

CAMILA: *(stok vermanend in de hoogte)* Wablief? Onze Rudy? Waar zijt gij feitelijk opgevoed?

JOHN: Ik ben in ieder geval beter opgevoed dan uw lief kleinzoontje.

CAMILA: Dan toch ook enkel maar tot aan uw plechtige communie.

JOHN: Ja! Hoezo?

CAMILA: Wie is er in de zeven weken buiten gevlogen? Wie mocht er eerst zijn communie niet doen van pastoor Kriekemans?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze